

ворило уста — пѣе . . . Какво ли крѣщи? Уфъ, не мога да го гледамъ, каза Руска и затвори прозореца.

III. Минка работи и чуждо.

Течеха дни и години. Дѣцата растѣха. Растѣше и съсѣдското сираче и изглеждаше все по-чистичко и по хубавичко. Богатата госпожа пращаше всички ризи и дрехи да пере вдовицата, която хубаво работѣше. О-пранитѣ дрехи понѣкога ги донасяше сирачето Минка. Дѣцата я разгледваха и разпитваха, а Минка имъ отговаряше свѣяливо, но сериозно.

Понѣкога повикваха и Минка да свърши нѣкоя работа у богатитѣ си съсѣди: било да помогне на Руска, кога си облича нови дрехи, било да срене Вѣрка, когато слугинитѣ сѣж заняти. Минка извършваше своята работа чисто и внимателно.

Бѣше единъ голѣмъ лѣтентъ празникъ, — именния день на богатия стопанинъ. Пакъ извикаха Минка да прислужва. Тя се облече въ опитата отъ самата нея хубава басмяна рокля и отиде. „Ще си спечеля нѣкоя пара и ще опия и на тебе нова рокля, мамо“, каза Минка на отиване.

— Та нали трудътъ е нашата гордостъ, миличка, нѣма защо да се срамуваме отъ него“, добави майката.

IV. Чудесната пѣвица.

Минка бѣше вече у съсѣдитѣ си. Домашната учителка свирѣше на пиано. Май-